

Arrest

nr. 246 093 van 14 december 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger, samen met X, van de minderjarige kinderen X, X en X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. NACHTERGAELE
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X elk in eigen naam enerzijds en X en X als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X anderzijds, die allen verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2020 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 juli 2020 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. NACHTERGAELE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste en tweede verzoekende partij dienen op 3 december 2015 elk een verzoek om internationale bescherming in. Op 18 juli 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten van 13 april 2018 met nummers 202 354 en 202 355 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan deze verzoekende partijen.

1.2. Op 28 mei 2018 dienen de eerste, tweede en derde verzoekende partij elk een verzoek om internationale bescherming in. Voor de eerste en tweede verzoekende partij beslist de commissaris-generaal op 31 augustus 2018 dat de door hen ingediende volgende verzoeken niet-ontvankelijk zijn. Voor de derde verzoekende partij beslist de commissaris-generaal op 26 maart 2019 tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten van 20 maart 2019 met nummers 218 545 en 218 546 verwerpt de Raad de door de eerste en tweede verzoekende partij ingestelde beroepen. Bij arrest van 23 oktober 2019 met nr. 227 840 verwerpt de Raad het door de derde verzoekende partij ingestelde beroep.

1.3. Bij schrijven van 17 januari 2019 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 7 juli 2020 verklaart de gemachtigde van de destijds bevoegde minister deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.01.2019 werd ingediend en op datum van 30.01.2020 werd geactualiseerd door :

[R.R.] (R.R.: [...])
Geboren te [...] op [1978]
Wettelijk vertegenwoordiger van:
[R.M.] (R.R.: [...])
Geboren te [...] op [2003]
[R.S.] (R.R.: [...])
Geboren te [...] op [2005]
[R.M.A.] (R.R.: [...])
Geboren te [...] op [2008]
Meerderjarige zoon:
[R.M.Y.] (R.R.: [...]) (OV: [...])
Geboren te [...] op [1997]
Meerderjarige dochter:
[R.H.] (R.R.: [...]) (OV: [...])
Geboren te [...] op [2000]
Nationaliteit: Afghanistan
Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 16.04.2018 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen dienden op 28.05.2018 een tweede asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 20.03.2019 met een beslissing beroep

verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in hoofde van mevrouw [R.R.]. In hoofde van mevrouw [R.H.] werd deze asielaanvraag afgesloten op 23.10.2019 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en in hoofde van mijnheer [R.M.Y.] werd deze asielaanvraag afgesloten op 20.03.2019 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures – namelijk twee jaar en vier maanden voor de eerste, tien maanden voor de tweede in hoofde van mevrouw [R.R.], één jaar en vijf maanden voor de tweede in hoofde van mevrouw [R.H.] en tien maanden voor de tweede in hoofde van mijnheer [R.M.Y.] – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven, voor geweld, voor discriminatie en voor hun welzijn en dan vooral dat van de meisjes indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven, voor geweld, voor discriminatie en voor hun welzijn volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat het niet mogelijk is, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Verzoekers halen aan dat zij hun land hebben ontvlucht wegens problemen in hun land van herkomst en discriminatie omwille van hun gender. Zij vermelden dat zij bij een terugkeer zouden worden gediscrimineerd en dat zij zouden geconfronteerd worden met tal van problemen zoals toegang tot onderwijs en dat zij het slachtoffer zullen worden van gedwongen uithuwelijking evenals van een mensonwaardige behandeling (seksueel geweld, fysiek en verbaal geweld, ontvoering, etc.). Al deze ingeroepen elementen werden echter reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asiendiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006).

In dit kader leggen betrokkenen verschillende mensenrechtenrapporten voor, met name: 'Country Report on Human Rights Practices 2017- Afghanistan opgesteld door VS, Department of State; 'Country Guidance: Afghanistan' opgesteld in juni 2018 door EASO; 'Afghan Government ignoring violence against woman' dd. 30.05.2018 opgesteld door Human Rights Watch en 'Country of Origin Information report: Afghanistan – individuals targeted under societal and legal norms' van december 2017 opgesteld door EASO. Betrokkenen verwijzen verder naar een uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, N t. Zweden, 20 juli 2010, arrest nr. 23505/09 §55) en een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV, 197.969, 15 januari 2018) om aan te tonen dat er in de Afghaanse maatschappij wijdverspreide discriminatie en gender-gerelateerd geweld bestaat ten aanzien van vrouwen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Betrokkenen leggen geen persoonlijke bewijzen voor, ze volstaan met een loutere verwijzing naar de algemene situatie. Bovendien blijkt uit de beslissingen van het CGVS dd. 31.08.2018 (in hoofde van mevrouw [R.R.] dat : "Het profiel van Afghaanse vrouw op zich volstaat niet om als vluchteling erkend te worden. (...) Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn of haar vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan uw profiel van Afghaanse vrouw verbonden, incidenten aangehaald." Ook bij huidige aanvraag 9bis beperken betrokkenen zich tot het aanhalen van algemene beweringen en vaststellingen die niet gestaafd worden door enig begin van persoonlijk bewijs. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen beroepen zich op de levensgevaarlijke situatie in Afghanistan als buitengewone omstandigheid. Deze verwijzing naar de toestand in Afghanistan vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkenen opnieuw geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn of dat betrokkenen zelf specifiek geraakt zullen worden door de omschreven situatie omwille van hun persoonlijke situatie of omstandigheden. Dit blijkt ook uit de beslissing van het CGVS dd. 26.03.2019 waarin met name gesteld wordt dat: "U laat na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de stad Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld." Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verzoekers halen aan dat een terugkeer naar Afghanistan uitermate traumatiserend zou zijn, vooral voor de jonge dochters van het gezin, om zich na hun succesvolle integratie terug te moeten conformeren aan de uiterst beperkte waarden en normen in Afghanistan. Echter, het gaat hier louter om de persoonlijke opvatting van betrokkenen. We verwijzen nogmaals naar de beslissing van het CGVS dd. 26.03.2019 inzake mevrouw [R.H.] waaruit blijkt dat: "(...) dat het niet mogelijk zal zijn voor u om een westers leven te leiden in Afghanistan nadat u een tijd in het westen geleefd hebt, en dat u zich opnieuw zal dienen aan te passen aan de maatschappelijke normen in Afghanistan, dat u opnieuw een boerka zal moeten dragen en geen westerse kledij zal kunnen dragen, dat u geen contact zal mogen hebben met jongens en dat het niet mogelijk zal zijn om op uzelf te wonen (...). Het feit dat u in Afghanistan niet dezelfde vrijheden kunt genieten die u hier wel kent, volstaat niet om in uw hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. Deze beperkingen zijn immers gebaseerd op de in Afghanistan heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene in Afghanistan geldende regels. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk. Bovendien moet opgemerkt worden dat u in Afghanistan reeds uit een progressief gezin afkomstig was gezien uw moeder twintig jaar gewerkt heeft en u en uw zussen naar school gingen." Bovendien kan uit de voorgelegde stukken – met name enkel bewijzen van scholing niet van enige buitenschoolse activiteit of hechte relaties buiten school– niet afgeleid worden dat betrokkenen in dergelijke mate verwesterd zouden zijn, dat zij niet meer zouden kunnen aanpassen aan de in Afghanistan geldende normen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen geen persoonlijke bewijzen voorleggen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van de kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kinderen is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat de vier jongste kinderen als minderjarigen naar België gekomen zijn, dat ze hier gedurende die hele periode opgegroeid zijn, dat zij hun identiteit hier ontwikkeld zouden hebben, dat zij hier naar school gaan, dat zij belangrijke inspanningen geleverd zou hebben om Nederlands te leren en zich binnen de school te integreren. De inspanningen van de kinderen zouden erg geapprecieerd worden door de school. Het feit dat de kinderen hier naar school

gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van de kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de kinderen geen enkele band met Afghanistan meer zouden hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Afghanistan niet zouden kunnen aansluiten op school. Alle kinderen zijn geboren in Afghanistan en brachten er een groot deel van hun jeugd door (meer dan vijftien jaar voor [H.], meer dan twaalf jaar voor [M.], meer dan tien jaar voor [S.] en meer dan zeven jaar voor [M.A.]). Verzoekers hebben allen de Afghaanse nationaliteit en zijn in Afghanistan geboren en getogen waar tevens hun hele familie verblijft, waaronder hun vader. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers zich opnieuw kunnen aanpassen aan de Afghaanse taal en cultuur, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van de kinderen in België slechts voorlopig was.

Het gegeven dat mevrouw [R.H.] hogere studies volgt is niet buitengewoon en verantwoordt niet dat een aanvraag in het kader van art. 9 van de wet van 15/12/1980 in België wordt ingediend. Betrokkene kan op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten.

Betrokkenen beroepen zich op het recht op onderwijs, zoals gewaarborgd door artikel 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, alsook artikel 2 van het Aanvullend Protocol bij het EVRM. Zij wijzen erop dat het zeer onwaarschijnlijk is dat zij hun scholing in Afghanistan zouden kunnen verderzetten. Ze verwijzen hierbij naar verschillende rapporten – met name: ‘Afghanistan rights Monitor Baseline Report’ van april 2016 opgesteld door Afghanistan Public Policy Research Organisation; ‘Education and healthcare at risk: key trends and incidents affecting children’s access to healthcare and education in Afghanistan’ uit 2016 opgesteld door UNAMA/OHCHR/UNICEF/OCHA; ‘Country of origin information Report: Afghanistan – key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e-Sherif and Herat City’ van augustus 2017 opgesteld door EASO en ‘I won’t be a doctor and one day you’ll be sick: Girls’ access to education in Afghanistan’ dd. 17.10.2017 opgesteld door Human Rights Watch – waaruit zou blijken dat zij bij terugkeer ernstige belemmeringen zouden ondervinden om hun onderwijs in Afghanistan verder te zetten. Echter, het louter inroepen van algemene rapporten die melding maken van moeilijkheden met betrekking tot het onderwijs voor meisjes in Afghanistan, is ruim onvoldoende om aan te tonen zij dat hen persoonlijk de toegang tot het onderwijs ontzegd zal worden in Afghanistan. Temeer daar uit het administratief dossier van betrokkenen duidelijk blijkt dat alle kinderen uit dit gezin onderwijs genoten in Afghanistan en dit tot aan hun komst naar België. Betrokkenen maken niet aannemelijk waarom zij nu bij een terugkeer niet meer naar school zouden kunnen terwijl zij vroeger steeds onderwijs genoten hebben in Afghanistan. Een loutere verwijzing naar een algemene situatie zonder het voorleggen van concrete persoonlijke bewijzen is onvoldoende om aan te tonen dat zij het slachtoffer zouden worden van de hier aangehaalde algemene situatie. Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001). Dat een mogelijke terugkeer een schending zou betekenen van art. 28 van het Kinderrechtenverdrag of van artikel 2 van het Aanvullend Protocol bij het EVRM, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun volledige sociale netwerk zich in België zou bevinden, dat zij hun privéleven hier zouden hebben opgebouwd waarbij er rekening gehouden dient te worden met het hoger belang van het kind en dit in zin van artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en dat er een fair balance gemaakt dient te worden. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het

kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen geen familieleden hebben in België. De bestaande gezinscel blijft volledig behouden. In Afghanistan beschikken zij wel over een uitgebreid familiaal netwerk, waaronder hun vader/echtgenoot. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale elf getuigenverklaringen voorleggen die allemaal opgesteld werden door personen verbonden aan de scholen van de kinderen. Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou uitmaken. Hieruit blijkt enkel dat de scholen van de kinderen betrokkenen zijn bij hun leerlingen en bezorgd zijn om hun welzijn. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie blijkt dan ook niet. Verder merken we op dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen van buitenschoolse activiteiten of van sociale banden opgebouwd specifiek door de kinderen. Enkel voor mevrouw [R.H.] worden zes getuigenverklaringen voorgelegd van medestudenten. Echter, uit de voorgelegde verklaringen blijkt niet dat er sprake is van dergelijk diepgaande interpersoonlijke banden dat de tijdelijke verbreking ervan een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100).

Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf moeten indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert in beginsel niet dat hun banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoekers beperken er zich toe te benadrukken dat alle banden die zij hier opgebouwd zouden hebben bij een terugkeer verbroken zullen worden, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze dit hen dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Betrokkenen beroepen zich op de medische situatie van mevrouw [R.R.] en dat zij nood heeft aan opvolging die echter niet beschikbaar zou zijn in haar land van herkomst. Betrokkene staat dit met een medisch attest dd. 10.12.2019 van dr. [G.B.]. Echter, dit element kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar uit het voorgelegde attest niet blijkt dat de toestand van betrokkene haar tijdelijk verhindert te reizen om zo de nodige formaliteiten op te starten. Er is immers nergens sprake van dat reizen wordt afgeraden of dat betrokkene tijdelijk niet in staat is om te reizen. Betrokkene maakt ook niet aannemelijk en evenmin kan dit afgeleid worden uit het voorgelegde attest dat de nodige opvolging niet beschikbaar is in Afghanistan. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen roepen verder als buitengewone omstandigheid het feit in dat er in Afghanistan geen Belgische diplomatieke dienst bestaat waartoe verzoekers hun aanvraag zouden kunnen richten. Verzoekers dienen zich te richten tot de Belgische ambassade te Islamabad, Pakistan. Gezien dit feit

voor alle Afghaanse onderdanen geldt, kan dit niet ingeroepen worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien tonen verzoekers niet aan waarom het voor hen onmogelijk is om zich naar Pakistan te begeven. Ze verwijzen enkel naar de bijzonder volatiele situatie aan de grens tussen Afghanistan en Pakistan ter staving waarvan ze enkele krantenartikelen voorleggen over de veiligheidssituatie aldaar. Echter, niets verplicht hen om via deze volatiele grensovergangen te reizen. Bovendien handelt deze verwijzing over de algemene situatie in het land en geldt ze dus voor alle Afghaanse onderdanen. Daar betrokkenen niet aantonen waarom het voor hen persoonlijk onmogelijk zou zijn om zich naar Pakistan te begeven, kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beroepen zich daarnaast nog op het feit dat zij niet in het bezit zijn van een Afghaans paspoort en zich niet kunnen wenden tot de Afghaanse ambassade om een paspoort te bekomen omwille van hun lopende asielpprocedure, merken we op dat de asielpcedures van betrokkenen negatief afgesloten werden en dat niets hen dus verhindert om zich te richten tot de Afghaanse ambassade om paspoorten te bekomen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar vormen voor de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al meer dan vijf jaar in België zouden verblijven, dat zij een duurzame band met België opgebouwd zouden hebben, dat zij alles in het werk gesteld zouden hebben om een optimale integratie te bekomen, dat zij zich de Belgische waarden en normen eigen gemaakt zouden hebben, dat zij zich hier volledig ontplooid zouden hebben, dat mevrouw en haar oudste zoon een integratiecursus gevolgd hebben evenals verschillende lessen om de Nederlandse taal te leren, dat mijnheer [R.] Franse taallessen volgde, dat hun sociale en gevoelsleven zich in België zou bevinden, dat ze veel inspanningen gedaan zouden hebben om zich te integreren, dat zij geapprecieerd zouden worden door hun omgeving, dat zij sterke banden met België ontwikkeld zouden hebben, dat zij hun attesten van inburgering voorleggen evenals verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen, verschillende deelcertificaten Franse taallessen en verschillende getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij verstrekken de volgende toelichting bij het middel:

"Voorafgaandelijk

1. De motiveringsplicht heeft een dubbele gedaante: de materiële motiveringsplicht enerzijds en de formele motiveringsplicht anderzijds. De materiële motiveringsplicht houdt in dat de beslissing moet worden gedragen door rechtsgeldige motieven, de formele motiveringsplicht gaat een stap verder en vereist dat die motieven terug te vinden zijn in de bestuurlijke beslissing zelf (zie 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 143).

Volgens vaste rechtspraak moet een administratieve rechtshandeling, om te voldoen aan de formele motiveringsplicht die wordt opgelegd in de Wet Motivering Bestuurshandelingen, de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die hieraan ten grondslag liggen; die motivering moet afdoende zijn om de belanghebbende in staat te stellen terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem ter beschikking stelt.

Dit werd een verplichting door de wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke bestuurs-handelingen.

De ingeroepen wettelijke bepalingen bepalen dat elke administratieve beslissing volledig, afdoende en concreet gemotiveerd moet worden.

In de Commissie van de Kamer heeft de minister geoordeeld "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6). Namelijk, deze verplichting blijft algemeen en moet proportioneel zijn ten aanzien van het gewicht van de beslissing.

De naleving van deze vereiste dient geëvalueerd te worden in functie van het principiële doel van de wet van 1991, zijnde: "toelaten aan degene wie de administratieve bestuurshandeling betreft om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de desbetreffende beslissing te nemen en bijgevolg hem toelaten de wettelijkheid en pertinentie van deze beslissing beter te kunnen begrijpen" (vrije vertaling, C.E., 14 juni 2002, n° 107.842).

De bedoeling van de vermelde wettelijke bepaling komt ook neer op het verplichten van de administratie om "de rechter een grondige basis te bieden voor zijn legaliteitscontrole". "De algemene verplichting om de administratieve handelingen te motiveren maakt eveneens een essentiële garantie uit voor de goede werking, namelijk de legaliteitscontrole van de administratieve bestuurshandelingen" (vrije vertaling, Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

E. Cerexhe en J. Vande Lanotte hebben herhaaldelijk gesteld dat de motivering gedetailleerd moet zijn wanneer het gaat over beslissingen die het voorwerp hebben uitgemaakt van discussies en waarbij de overheid een grote appreciatiemarge beschikt.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing en bijgevolg hem toelaten het wettelijk en pertinent karakter van deze beslissing te begrijpen, alsook de opportuniteit om deze in rechte aan te vechten (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009, C.E. 14 juni 2002, n° 107.842).

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houdt de materiële motiveringsplicht in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 november 2014, nr. 229.301; RvV 1 februari 2016, nr. 161.429).

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.65).

2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten rekening moet houden bij het nemen van de beslissing (Cass. 8 april 2011, nr. 212.579). Het legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel omvat de plicht voor de administratie om bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 17 januari 2014, nr. 117.108, RvV 30 oktober 2013, nr. 113.135) (zie 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 126).

3. Volgens de rechtspraak van de RvV is er sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, "wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing" (RvV 31 augustus 2015, nr. 151.460).

4. De aanwezigheid van buitengewone omstandigheden omvat de verplichting voor de verzoeker om aan te tonen dat het voor hem onmogelijk is, of bijzonder moeilijk, om terug te keren naar zijn land van herkomst om er de nodige machtiging tot verblijf te vragen (in deze zin: RvV 9.628, 9 april 2008, onuitgegeven; RvV n° 5.616, 10 januari 2008, onuitgegeven; RvV n° 7.722, 22 februari 2008, onuitgegeven).

De Raad van State verduidelijkt het volgende: "de buitengewone omstandigheden zijn geen gevallen van overmacht, het volstaat dat verzoeker aantoont dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om er een machtiging te vragen" (R.v.S., arrest n° 93760, 6 maart 2001, R.D.E. januari - februari - maart 2001, n° 113, 217).

Meer bepaald, is een buitengewone omstandigheid een omstandigheid die de vreemdeling, die zich op het Belgische grondgebied bevindt, verhindert tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om er

de formaliteiten te vervullen nodig voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf (R.v.S., arrest n° 74880, 30/06/1998, RDE, april/mei/juni 1998, p.229).

Het volstaat om eraan te herinneren dat het aan de overheid is om te oordelen, in elk geval afzonderlijk, over het buitengewone karakter van de aangebrachte omstandigheden, dit terwijl het vaststaat dat het onderzoek van de aanvraag twee aspecten bevat, zijnde de ontvankelijkheid en de grond van de zaak. Dit sluit op generlei wijze uit, zoals in onderhavig geval, dat éénzelfde feit tegelijkertijd een bijzondere omstandigheid uitmaakt die een aanvraag in België verantwoordt en een reden is die de verblijfsmachtiging toelaat (RVV n°8.749, 14 maart 2008, onuitgegeven en RVV n°10.841, 30 april 2008, onuitgegeven).

Hoewel de Minister of zijn afgevaardigde in zijn onderzoek naar bijzondere omstandigheden over een grote appreciatiebevoegdheid beschikt, is hij er niettemin toe gehouden om zijn beslissing te motiveren en te verantwoorden, rekening houdend met alle elementen eigen aan het geval (RVV n° 7.839, 26 februari 2008, onuitgegeven - in deze zin eveneens: RVV 11.640, 23 mei 2008, onuitgegeven; 12.935 van 20 juni 2008, onuitgegeven).

IN CASU:

Eerste onderdeel

5. Verzoekers voeren in de eerste plaats aan dat de bestreden beslissing op onvoldoende wijze is gemotiveerd doordat ieder element aangevoerd als buitengewone omstandigheid afzonderlijk en op abstracte wijze wordt afgewezen zonder dat de elementen in hun geheel en op concrete wijze worden beoordeeld.

De notie zelf van "bijzondere moeilijkheid" legt een belangenafweging op, alsook een onderzoek van de proportionaliteit in de appreciatie van de buitengewone omstandigheden die toelaten dat de aanvraag wordt ingediend vanop het Belgisch grondgebied.

Verwerende partij beoordeelt de aangevoerde omstandigheden ieder afzonderlijk, zonder hen in hun geheel en op serieuze wijze te beoordelen.

Nochtans kan worden verwacht dat deze elementen in hun geheel worden onderzocht, opdat zou blijken dat verwerende partij de aanvraag met voldoende zorgvuldigheid heeft behandeld.

Verzoekers hadden namelijk de volgende buitengewone omstandigheden aangevoerd:

- het risico op discriminatie en gender-gerelateerd geweld voor de jonge dochters van het gezin;
- de lokale verankering en integratie van het gezin en het risico op een schending van artikel 8 EVRM in geval van gedwongen terugkeer;
- de onmogelijkheid om onderwijs te volgen in geval van terugkeer naar Afghanistan;
- het gebrek aan een Belgische diplomatieke post in Afghanistan;
- de medische toestand van Mevrouw [R.R.].

Verzoekers voeren aan dat in, in hun geheel, deze aangevoerde elementen wel degelijk een buitengewone omstandigheid inhouden die rechtvaardigen dat de aanvraag op het Belgisch grondgebied wordt ingediend, aangezien deze omstandigheden het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Het is immers omdat de jonge kinderen van het gezin ernstige inspanningen hebben geleverd om zich te integreren in België, door hier school te lopen, Nederlands te leren, sociale contacten op te bouwen, dat zij zich ook hebben aangepast aan de hier geldende sociale normen en waarden, waardoor het bijzonder moeilijk is om voor hen terug te keren naar hun land van herkomst en zich terug aan te passen aan de aldaar geldende normen, gelet in het bijzonder op de zeer kwetsbare positie van de vrouw in de Afghaanse samenleving. Ook het feit dat zij op de Belgische diplomatieke post te Pakistan hun aanvraag zouden moeten indienen, betekent dat de kinderen gedurende heel deze periode geen school zouden kunnen volgen. Dit zou uiteraard een verstoring van hun onderwijs inhouden (indien zij al onderwijs zouden kunnen volgen in België). Verwerende partij heeft geen oog gehad voor dit geheel aan elementen maar beperkt zich ertoe om ieder aangevoerd element afzonderlijk te verwerpen. Dit is manifest onvoldoende.

Dat de administratie een discretionaire bevoegdheid heeft in dergelijke materie, veronderstelt niettemin dat zij de motivering van haar beslissing op individuele wijze moeten motiveren en zich niet kunnen beperken tot een stereotype standpunt (RVV 17 december 2014, nr. 135.140).

Uit de bestreden beslissing moet blijken dat alle aangebrachte elementen in rekening worden genomen (RVV 30 april 2015, nr. 144.657).

Het zorgvuldigheidsbeginsel veronderstelt namelijk dat alle elementen van de zaak in aanmerking worden genomen bij het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het dossier.

Dit blijkt ook uit de rechtspraak van uw Raad (zie arrest nr. 165.752 van 13 april 2016):

"Het louter antwoorden op alle door verzoekers aangehaalde elementen afzonderlijk volstaat in casu niet, nu de Raad in deze uitzonderlijke zaak van mening is dat het geheel van aangehaalde buitengewone omstandigheden door de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze werd beoordeeld. Verweerder onderstreept in deze terecht dat de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt en de Raad zich hierbij niet in de plaats van de gemachtigde mag stellen, doch dit neemt niet weg dat de gemachtigde hierbij niet op kennelijk onredelijke wijze mag te werk gaan, hetgeen in casu om voormelde redenen het geval is."

Per analogie, diende in casu alle aangevoerde elementen in hun geheel te worden onderzocht, en niet ieder afzonderlijk. Zodoende is het onderzoek op onzorgvuldige wijze gebeurd, waardoor de beslissing in strijd is met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Daarenboven is de motivering van de beslissing zodoende ook manifest onvoldoende, gezien het manifest onredelijk is om het geheel van elementen niet hun geheel in aanmerking te nemen. Hierdoor is het materiële motiveringsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en voorzien in artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, alsook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, geschonden.

Tweede onderdeel

6.1. In hun aanvraag gaven verzoekers aan dat de afwezigheid van een Belgische diplomatieke of consulaire post in Afghanistan en de onmogelijkheid om zich naar de Belgische consulaire post in Pakistan te begeven een buitengewone omstandigheid inhield die hun verhinderde om hun aanvraag vanuit hun land van herkomst in te dienen.

De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht door de onmogelijkheid voor verzoekers om zich naar Pakistan te verplaatsen omwille van de onveiligheid aan de grens met Afghanistan niet als buitengewone omstandigheid te aanvaarden op de enkele grond dat de aangevoerde informatie louter een algemene toestand beschrijft.

De bestreden motivering luidt als volgt:

[...]

Door te stellen dat de onveilige situatie aan de Pakistaanse grens geen buitengewone omstandigheid uitmaakt omdat deze voor alle Afghanen geldt en het enkel een verwijzing is naar de algemene situatie in het land, miskent verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en schendt zij de materiële motiveringsplicht. Een dergelijke motivering laat niet toe te begrijpen waarom het uitzonderlijke karakter van de omstandigheid zou moeten verworpen worden.

Immers, indien een algemene toestand van onveiligheid heerst aan de grens tussen Pakistan en Afghanistan omwille van spanningen tussen beide landen, en verzoekers deze grens dienen over te steken om een aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen, is het klaarblijkelijk zeer gevaarlijk voor verzoekers, en dus bijzonder moeilijk, om zich naar Pakistan te begeven. Dit is in het bijzonder het geval aangezien het gezin uit drie minderjarige kinderen bestaat.

Dit wordt op zich niet betwist in de bestreden beslissing.

Verwerende partij kan niet bijkomend van verzoeker vereisen dat hij aantoont dat hij persoonlijk grote moeilijkheden zou ondervinden om zich naar Pakistan te begeven. Dat er een afdoende beschreven risico is dat hij persoonlijk, reizend met vier minderjarige kinderen, grote moeilijkheden zou kunnen ondervinden is immers het logische gevolg van de algemene situatie van onveiligheid aan de grensstreek tussen beide landen.

In dit opzicht verwijst verzoeker naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens de welke het bestuur niet kan volstaan met de motivering dat een algemene situatie van geweld in een land in oorlog geen buitengewone omstandigheid vormt omdat de aanvrager niet verduidelijkt in welk opzicht deze situatie bijzonder zou zijn en hem verhindert om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst (zie RvV 28 november 2014, arrest nr. 134.153; D. DE BRUYN, C. DE GEYTER, C. DUBOIS, P. MUSONGELA en A. PIRET, "Machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet: capita selecta", 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p. 484).

De Raad benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet vereist dat de aangevoerde omstandigheden specifiek moeten zijn voor de verzoeker:

« [S]’il ne suffit pas de faire valoir la situation générale d’un pays pour se voir reconnaître la qualité de réfugié et qu’il faut, dans ce cas, faire état d’une crainte de persécution individualisée, il n’est en revanche pas exigé par l’article 9, alinéa 3, précité, que les circonstances qu’il vise soient particulières au demandeur. (...) Une telle motivation ne permet pas de comprendre en quoi une situation généralisée de violence dans un pays en guerre, élément qui n’est pas contesté par la partie défenderesse, ne

pourrait à elle seule constituer une circonstance qui rend particulièrement difficile un retour temporaire dans ce pays.»

Vrije vertaling :

« Waar het niet volstaat om zich te beroepen op een algemene situatie in een land om erkend te worden als vluchteling, en waar een geïndividualiseerde vrees voor vervolging dient te worden aangebracht, vereist artikel 9, alinea 3, hiervoor vermeld, daarentegen niet dat de door verzoeker geviseerde omstandigheden specifiek zijn voor hem. (...) Een dergelijke motivering laat niet toe om te begrijpen waarom een veralgemeende situatie van geweld in een land in oorlog, element dat niet betwist wordt door de verwerende partij, op zichzelf geen omstandigheid kan uitmaken die een tijdelijke terugkeer naar dit land bijzonder moeilijk maakt."

Het is duidelijk dat deze redenering ook hier van toepassing is. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereist niet dat de verzoeker moet aantonen dat de buitengewone omstandigheid enkel hem/haar het persoonlijk onmogelijk maakt om de aanvraag in te dienen vanuit zijn/haar land van herkomst.

Met de aangebrachte motivering geeft verwerende partij derhalve een verkeerde interpretatie van het begrip "buitengewone omstandigheid", en schendt zij bijgevolg de materiële motiveringsplicht voorgeschreven door de wettelijke bepalingen waarvan de schending wordt aangevoerd, in samenhang gelezen met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

6.2. Om dezelfde reden is ook de motivering omtrent het onderwijs van de kinderen manifest onvoldoende.

Verzoekers hadden immers aangevoerd dat de toegang tot onderwijs in Afghanistan ernstig belemmerd wordt omwille van het aanhoudend conflict, en dat er dus een ernstig risico was dat de kinderen van het gezin geen onderwijs zouden kunnen blijven volgen in geval van gedwongen terugkeer naar Afghanistan.

Opnieuw stelt verwerende partij dat een loutere verwijzing naar een algemene situatie zonder het voorleggen van concrete persoonlijke bewijzen onvoldoende is om aan te tonen dat dit een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verwerende partij betwist dus niet dat het aanhoudend conflict voor een ernstige verstoring van het onderwijssysteem zorgt, maar stelt enkel dat het aantonen van een algemene gebrekkige toestand van het onderwijs niet voldoende is als buitengewone omstandigheid.

Verzoekers menen dat deze motivering manifest onvoldoende is omdat het hen niet toelaat om te begrijpen waarom deze concrete belemmeringen voor het volgen van onderwijs in Afghanistan op zichzelf geen omstandigheid kunnen uitmaken die een tijdelijke terugkeer naar dit land bijzonder moeilijk maakt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, alsook van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen dan ook worden aangenomen.

Derde onderdeel

7. Verder heeft verwerende partij niet in concreto onderzocht of de verplichting voor verzoekers om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in hun land van herkomst in te dienen in overeenstemming zou zijn met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

7.1. Bij de toetsing van artikel 8 EVRM dient volgens vaste rechtspraak van de Raad eerst te worden nagegaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing (zie RvV 12 april 2016, nr. 165.580).

Beide begrippen "familie- en gezinsleven" en "privéleven" worden niet gedefinieerd door artikel 8 EVRM. De beoordeling is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK), § 93; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

In de tweede plaats dient te worden onderzocht of er sprake is van een inmenging in het privé-/ en of familieleven. Waar het betrekking heeft op een eerste aanvraag om verblijf, is er geen inmenging en geschiedt er geen toetsing aan artikel 8, lid 2 EVRM. Er moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de

besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door voormeld verdragsartikel worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In casu zou er sprake zijn van een eerste toelating, en dient er dus te worden nagegaan of er een positieve verplichting rust op verwerende partij om verzoekers toe te laten tot verblijf zodat hun recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier kunnen blijven handhaven en ontwikkelen. Verzoekers stippen verder aan dat in het kader van de beoordeling onder artikel 8 EVRM door het Hof bijzondere aandacht wordt besteed aan de omstandigheden van betrokken minderjarige kinderen.

Zo stelt het Hof in het kader van een fair balance test: "the Court observes that the best interests of the applicant's children must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. »

En verder: "It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it." (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, § 118-120).

Zie ook in het kader van de proportionaliteit: "Lorsqu'il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d'un âge où ils peuvent s'adapter à un environnement différent (voir parmi d'autres, *darren Omoregie et autres*, précité, §66, *Arvelo Aponte c. Pays-Bas*, n° 28770/05, § 60, 3 novembre 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu'il s'agit de familles avec enfants, l'intérêt supérieur de l'enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l'évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention.» (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, § 143 - 144).

Het Hof onderstreept bijgevolg dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben. Hierbij benadrukt verzoeker terecht dat moet worden rekening gehouden met de fundamentele vraag of de kinderen een leeftijd hebben waarop ze zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving. Het Hof heeft reeds herhaaldelijk verklaard dat de vereisten van de bepalingen van het Verdrag moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag (EHRM 5 februari 2002, *Conka t. België*, § 83; 26 april 2007, *Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk*, § 66 en GwH 16 januari 2014, nr. 1-2014, B. 8.3.).

Verder verwijzen verzoekers naar de rechtspraak van uw Raad die benadrukt dat het hoger belang van het de eerste overweging in de belangenafweging vormt in het kader van artikel 8 van het EVRM (arrest nr. 232 389 van 10 februari 2020):

"De Raad wijst er op dat waar minderjarige kinderen betrokken zijn, in het kader van artikel 8 van het EVRM, het hoger belang van deze kinderen in overweging wordt genomen. Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 109).

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulingeren Shuruk v. Zwitserland (GK)*, par. 135-136).

Bijgevolg dient er bijzondere aandacht te worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen bij uitwijzing worden geconfronteerd in het land van herkomst of aewoonlijk verblijf. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als het gastland, de duur van hun verblijf in het gastland en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een

leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (aanpassingsvermogen) en of er bij teruakeer sprake is van een 'certain degree of hardship' (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 117-118)."

Bovendien heeft uw Raad ook reeds benadrukt dat gelet op het gegeven dat het belang van het kind de eerste overweging in de belangenafweging vormt in het kader van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109), de Dienst Vreemdelingenzaken niet louter kan stellen dat artikel 3.1 van het Internationale Kinderrechtenverdrag geen directe werking heeft (arrest nr. 232 389 van 10 februari 2020).

7.2. In casu hadden verzoekers in hun aanvraag uiteengezet dat zij de voorbije vijfjaar een duurzame band hadden opgebouwd met België en dat zij alles in het werk hadden gesteld om een optimale integratie te verwezenlijken, en dat zij daardoor het centrum van hun belangen naar België hadden verplaatst en dat hun privéleven zich bijgevolg hier bevindt.

Specifiek werd de toestand van de minderjarige kinderen van het gezin benadrukt, die als kind en als jonge pubers hun identiteit hier verder hadden ontwikkeld de voorbije jaren, waardoor zij een sterke band voelen met België. Dit na de traumatische gebeurtenissen in hun land van herkomst ten gevolge van het conflict aldaar.

Bovendien dient in dit kader ook rekening te worden gehouden met het feit dat de kinderen en de jongvolwassenen van het gezin de voorbije jaren zijn ondergedompeld in de Belgische samenleving, en zich zodanig de Westerse normen en waarden eigen hebben gemaakt. In het bijzonder voor de dochters van het gezin is dit van belang, gezien de bijzonder schrijnende situatie van de vrouw in Afghanistan.

Dit geheel van elementen maakt dat de kinderen en jongvolwassenen van dit gezin een bijzonder hechte band met België hebben opgebouwd, en dat daarentegen hun banden met Afghanistan wel degelijk zijn afgebrokkeld.

Uit de betrokken motivering blijkt niet dat rekening werd gehouden met het geheel van deze elementen. Zoals hierboven reeds uiteengezet, heeft verwerende partij de verwestering van het gezin en de gevolgen hiervan in geval van terugkeer voor het gezin, enerzijds, en hun sterke banden met het Belgische grondgebied en dus hun privéleven in België, anderzijds, als twee afzonderlijke elementen beoordeeld, terwijl het wel degelijk het geheel van deze elementen was dat aantoonde dat in het bijzonder de kinderen van het gezin hun hele sociale identiteit in België hebben opgebouwd. Het is omwille van de samenhang van deze twee elementen dat een terugkeer naar Afghanistan een schending van artikel 8 EVRM zou inhouden.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat rekening werd gehouden met het geheel van deze elementen. De motivering van de bestreden beslissing beantwoordt dan ook niet aan de hierboven vermelde vereisten, en is een louter algemene en theoretische uiteenzetting omtrent de toetsing van artikel 8 EVRM zonder blijk te geven van een werkelijk en redelijke belangenafweging.

Zo stelt verwerende partij op de eerste plaats, "[d]e verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt" en "[d]e tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Niet alleen is er geen enkele garantie dat er enkel sprake zou zijn van een tijdelijke scheiding, gezien de lange duur waarmee verwerende partij dergelijk dossiers behandelt. Bovendien brengt verwerende partij geen enkele elementen aan waaruit zou blijken dat een tijdelijke scheiding de belangen van verzoekers niet zou schaden. Er kan immers niet worden betwist dat als de kinderen zouden worden weggerukt uit hun vertrouwde omgeving, dit wel degelijk een verstoring zou betekenen van hun privéleven hier opgebouwd.

Deze motivering is dus manifest incorrect en onvoldoende.

Er blijkt geenszins uit dat de gemachtigde voldoende gewicht heeft toegekend aan het belang van de kinderen en dat hij zich op afdoende wijze de vraag heeft gesteld naar de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van de vereiste om de aanvraag tot verblijfsmachtiging in het herkomstland in te dienen, zoals vereist door de hierboven aangehaalde rechtspraak van het Hof.

Verwerende partij blijkt immers geen rekening te hebben gehouden met de jonge leeftijd van de kinderen en dus de des te zwaardere impact van een plotse ontworteling uit hun huidige omgeving.

Deze motivering kan derhalve bezwaarlijk als afdoende worden beschouwd.

Uit het samenlezen van de rechtspraak van de Raad van State en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande het recht op privéleven en het belang van het kind, blijkt dat de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze is gemotiveerd. De motivering is in casu niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing, bijgevolg is er schending van de materiële motiveringsplicht, en dus artikel 62 van de Vreemdelingenwet en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, alsook van artikel 8 van het EVRM.

Vierde onderdeel

8. Ten slotte voeren verzoekers aan dat de motivering van de bestreden beslissing manifest onvoldoende is waar wordt gesteld dat de aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard, aangezien deze zouden behoren tot de gegrondheid van de aanvraag met verwijzing naar het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009.

Deze motivering kan niet als afdoende worden beschouwd.

Immers, hoewel dit inderdaad elementen zijn die in aanmerking kunnen worden genomen om de gegrondheid van de aanvraag te beoordelen, belet dit niet dat dit effectief ook elementen kunnen zijn die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen.

Immers, het is net omwille van de verregaande integratie van verzoekers, dat de vraag naar een mogelijke schending van artikel 8 EVRM zicht stelt. Omwille van hun integratie in België, en de nauwe banden die zij hebben opgebouwd met het land, bevindt hun privéleven zich op heden in België, en zou een terugkeer naar hun land van herkomst zodoende een ernstige verstoring betekenen van deze banden en aldus van hun privéleven.

De aangevoerde elementen van integratie waren dus wel degelijk in aanmerking te nemen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag, namelijk in het kader van het onderzoek naar een mogelijke positieve verplichting op grond van artikel 8 EVRM voor de Belgische autoriteiten om verzoekers toe te laten tot verblijf zodat zij hun recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier kunnen blijven handhaven en ontwikkelen.

Verwerende partij kon zich dus niet gewoonweg beperken tot het verwerpen van deze elementen, zonder deze in aanmerking te nemen bij de belangenafweging vereist in het kader van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing is derhalve strijdig met de materiële motiveringsplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling, daar ze niet steunt op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 november 2014, nr. 229.301; RvV 1 februari 2016, nr. 161.429).

Ook blijkt hier overduidelijk uit dat geen rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier, wat strijdig is met het zorgvuldigheidsbeginsel.

En ten slotte kan ook worden aangenomen dat geen correct onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 8 EVRM werd uitgevoerd, doordat geen rekening werd gehouden met deze elementen. Derhalve maakt deze motivering ook een schending uit van artikel 8 EVRM."

2.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. De verwerende partij heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat de verzoekende partijen niet aantonen dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of voor de plaats van oponthoud in het buitenland. Zij heeft tevens toegelicht waarom zij van oordeel is dat uit de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partijen toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Er kan daarnaast bezwaarlijk worden gesteld dat de voorziene motivering onduidelijk of stereotiep zou zijn, aangezien alle door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens in de bestreden beslissing één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze, worden behandeld. Er dient bovendien te

worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partijen maken geenszins aannemelijk dat de verwerende partij een door hen in de verblijfsaanvraag als buitengewone omstandigheid ingeroepen element ten onrechte niet of onvoldoende heeft beantwoord. Voor zover als nodig wordt in dit verband verwezen naar de verdere bespreking van het middel.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat de verzoekende partijen aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Inzake het redelijkheidsbeginsel en het daarmee samenhangende proportionaliteitsbeginsel moet verder worden gesteld dat de keuze die een bestuur maakt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid vervolgens de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet

worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.5. In de bestreden beslissing oordeelt de verwerende partij dat de verzoekende partijen aan de hand van de in de aanvraag aangebrachte gegevens niet hebben aangetoond dat zij een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.6. In zoverre de verzoekende partijen een theoretisch betoog naar voor brengen over het begrip '*buitengewone omstandigheden*', moet worden opgemerkt dat zij hiermee nog niet concreet aantonen dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing een incorrecte invulling heeft gegeven aan dit begrip of dat de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden ten onrechte niet zijn aanvaard.

2.7. De verzoekende partijen wijzen in eerste instantie op wat zij hadden aangevoerd in hun aanvraag, namelijk dat zij zich voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure naar de Belgische diplomatieke post in Islamabad zullen moeten begeven, terwijl de situatie aan de Afghaans-Pakistaanse grens zeer volatiel is en er regelmatig ernstige spanningen zijn tussen het Afghaanse en Pakistaanse leger. Zij gaven hierbij aan dat het hierdoor voor hen erg gevaarlijk zou zijn om zich naar Pakistan te begeven, in het bijzonder gelet op de jonge leeftijd van de kinderen.

De verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij door de onveilige situatie aan de Afghaans-Pakistaanse grens niet te aanvaarden als een buitengewone omstandigheid, omdat de aangevoerde informatie louter een algemene toestand beschrijft die voor alle Afghanen geldt, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht miskent. Zij betogen dat deze redengeving niet kan volstaan. Zij merken op dat als er een algemene toestand van onveiligheid heerst aan de grens tussen Pakistan en Afghanistan en zij deze grens dienen over te steken om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, zij zelf wel degelijk ook gevaar lopen en er dus een bijzondere moeilijkheid is om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen, te meer gelet op de minderjarige kinderen. Zij stellen dat de verwerende partij in haar beslissing het gevaar dat zij lopen niet betwist en dat van hen in deze situatie niet bijkomend kan worden vereist dat zij aantonen dat zij persoonlijk grote moeilijkheden zouden ondervinden om zich naar Pakistan te begeven. Zij benadrukken dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet vereist dat de aangevoerde omstandigheden specifiek gelden voor hen of deze enkel hen het persoonlijk onmogelijk maakt de aanvraag vanuit het herkomstland in te dienen.

De verzoekende partijen gaan met hun kritiek evenwel voorbij aan het geheel van de motieven in de bestreden beslissing inzake de vraag of er al dan niet sprake is van een buitengewone omstandigheid waar zij voor het indienen van hun aanvraag naar de Belgische ambassade in Islamabad, Pakistan, moeten reizen. Immers wordt in de bestreden beslissing, naast het wijzen op het gegeven dat de door de verzoekende partijen aangehaalde situatie aan de Afghaans-Pakistaanse grens gaat om een algemene toestand die geldt voor elke Afghaanse burger, ook gesteld als volgt: *"Bovendien tonen verzoekers niet aan waarom het voor hen onmogelijk is om zich naar Pakistan te begeven. Ze verwijzen enkel naar de bijzonder volatiële situatie aan de grens tussen Afghanistan en Pakistan ter staving*

waarvan ze enkele krantenartikelen voorleggen over de veiligheidssituatie aldaar. Echter, niets verplicht hen om via deze volatiele grensovergangen te reizen." Met deze motivering heeft de verwerende partij aangegeven dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij, om naar Islamabad te reizen, zullen moeten passeren langs de volatiele grensovergangen waarvan sprake in de door hen aangebrachte artikelen, ofwel dat niet blijkt dat de verzoekende partijen aannemelijk konden maken dat zij zelf problemen zouden kunnen ondervinden als gevolg van het geweld waarvan sprake tussen het Afghaanse en het Pakistaanse leger aan bepaalde grensovergangen of in bepaalde grenszones. Met deze beoordeling dat de verzoekende partijen niet concreet aantonen dat zij te maken zullen krijgen met de aangehaalde problemen aan de grens, omdat niet blijkt dat zij zullen moeten reizen langs een van de grensovergangen waar zich in het verleden problemen voordeden, blijkt geenszins dat de verwerende partij een verkeerde invulling gaf aan het begrip '*buitengewone omstandigheden*' of dat zij bij haar beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk handelde. Gelet op deze motivering, blijkt geenszins dat de verwerende partij vereist dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden specifiek betrekking hebben op de verzoekende partijen. Zij vereist enkel dat de verzoekende partijen aannemelijk maken dat zij zelf als gevolg van de aangehaalde algemene informatie ook concrete problemen kunnen ondervinden indien zij naar Islamabad in Pakistan moeten reizen. De verzoekende partijen gaan niet concreet in op de voormelde motivering en tonen niet aan dat onterecht werd geoordeeld dat niet blijkt dat zij zouden moeten reizen via een van de grensovergangen waar incidenten zijn gerapporteerd. De verzoekende partijen zijn, blijkens de gegevens van het administratief dossier, afkomstig uit Kaboel. Nergens in de door hen bijgebrachte artikelen leest de Raad dat er specifieke grensincidenten worden aangehaald voor de grensovergang op de weg van Kaboel naar Islamabad.

Met betrekking tot de aangehaalde rechtspraak van de Raad wordt nog opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hen geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

2.8. De verzoekende partijen stellen in tweede instantie dat zij evenmin akkoord gaan met de beoordeling in de bestreden beslissing aangaande de scholing van de kinderen. Zij herhalen wat zij hadden aangevoerd in de aanvraag, namelijk dat de toegang tot onderwijs in Afghanistan ernstig wordt belemmerd door het aanhoudende conflict, waarvan zij stellen dat de verwerende partij dit niet betwist, waardoor er een ernstig risico is dat de kinderen bij een terugkeer naar Afghanistan geen onderwijs meer zullen kunnen volgen. Zij voeren aan dat de verwerende partij niet kon volstaan met te motiveren dat de aangehaalde algemene gebrekkige toestand van het onderwijs niet volstaat als buitengewone omstandigheid, zonder voorlegging van persoonlijke bewijzen. Zij zijn van mening dat met deze voorziene motivering de aangehaalde concrete belemmeringen voor het volgen van onderwijs in Afghanistan niet voldoende zijn beantwoord.

In de bestreden beslissing oordeelt de verwerende partij dat de verzoekende partijen niet aantoonden dat een scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen. Zij wijst erop dat de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde onderwijsinfrastructuur nodig hebben die niet te vinden is in het land van herkomst. Zij merkt nog op dat de verzoekende partijen steeds hebben geweten dat de scholing van de kinderen plaatsvond in precair verblijf en de scholing in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen zo normaal mogelijk te laten verlopen. Verder wordt gemotiveerd dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maakten dat de kinderen geen band meer zouden hebben met Afghanistan, noch dat zij een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Afghanistan niet meer zouden kunnen aansluiten op school. De verwerende partij wijst erop dat alle kinderen zijn geboren in Afghanistan en er een groot deel van hun jeugd hebben doorgebracht. Ook stipt zij aan dat hun hele familie er nog verblijft, onder wie hun vader. Zij aanvaardt dan ook dat de kinderen zich opnieuw kunnen aanpassen aan de Afghaanse taal en cultuur. Zij houdt verder wel degelijk ook rekening met de verschillende rapporten die de verzoekende partijen aanbrachten, aan de hand waarvan zij aanvoerden dat het zeer onwaarschijnlijk zou zijn dat de kinderen hun scholing in Afghanistan zouden kunnen verderzetten. In dit verband is zij evenwel de mening toegedaan dat het louter inroepen van algemene rapporten die melding maken van moeilijkheden met betrekking tot het onderwijs in Afghanistan, in het bijzonder voor meisjes, ruim onvoldoende is om aan te tonen dat de kinderen persoonlijk de toegang tot het onderwijs zal worden ontzegd, "*temeer daar uit het administratief dossier van betrokkenen duidelijk blijkt dat alle kinderen uit dit gezin onderwijs genoten in Afghanistan en dit tot aan hun komst naar België. Betrokkenen maken niet aannemelijk waarom zij nu bij een terugkeer niet meer naar school zouden kunnen terwijl zij vroeger steeds onderwijs genoten hebben in Afghanistan.*" Nog motiveert de verwerende partij met betrekking

tot de derde verzoekende partij als volgt: *“Bovendien moet opgemerkt worden dat u in Afghanistan reeds uit een progressief gezin afkomstig was gezien uw moeder twintig jaar gewerkt heeft en u en uw zussen naar school gingen.”*

Andermaal dringt de vaststelling zich op dat de verzoekende partijen een onvolledige lezing maken van de motivering van de bestreden beslissing. Zo moet worden aangenomen dat de verwerende partij van oordeel is dat de loutere verwijzing naar de algemene landeninformatie inzake moeilijkheden met betrekking tot het onderwijs in Afghanistan in de voorliggende zaak niet kan volstaan, mede gelet op de vaststelling dat alle kinderen in het gezin reeds onderwijs hebben genoten in Afghanistan, en dit tot de komst naar België, en nu zij niet concreet maken waarom zulks dan niet langer mogelijk zou zijn bij een terugkeer. De verzoekende partijen betwisten niet dat zij afkomstig zijn uit een progressief gezin uit Kaboel waarbij de eerste verzoekende partij twintig jaar heeft gewerkt en dat alle kinderen uit het gezin onderwijs hebben genoten in Afghanistan en dit tot aan de komst naar België. In het licht van de feitelijke vaststelling omtrent de eerdere scholing in Afghanistan van alle kinderen in het gezin, met verschillende leeftijden, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk waar de verwerende partij de loutere verwijzing naar de algemene rapporten om te wijzen op moeilijkheden met betrekking tot het onderwijs in Afghanistan niet voldoende vindt als bewijs dat er voor de kinderen in het gezin concrete belemmeringen zijn voor het volgen van onderwijs bij een terugkeer. Op geen enkele wijze duiden de verzoekende partijen concreet waarom de kinderen, niettegenstaande zij in het verleden en dit tot de komst naar België wel steeds toegang hadden tot scholing, actueel alsnog de toegang hiertoe zou worden ontzegd. Een louter algemene verwijzing naar *“het aanhoudend conflict”* in Afghanistan kan in dit verband moeilijk volstaan, nu dit zich reeds voordeed ruim voordat de verzoekende partijen dit land hebben verlaten. Zij halen evenmin de motieven onderuit dat zij niet aantoonen dat een voor de kinderen gepaste scholing niet evenzeer voorhanden is in het land van herkomst en dat geenszins blijkt dat de kinderen om taalkundige of culturele redenen niet opnieuw aansluiting kunnen vinden bij het onderwijs in het land van herkomst. De eerste verzoekende partij geeft trouwens nog aan dat zij in Afghanistan werkzaam was als leerkracht voor meisjes.

2.9. De verzoekende partijen zijn verder van mening dat de verwerende partij niet concreet heeft onderzocht of de verplichting om de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen in hun geval in overeenstemming is met artikel 8 van het EVRM. Zij geven een uitgebreide theoretische uiteenzetting over voormeld verdragsartikel, met nadruk op het hoger belang van het kind zoals dit wordt beschermd door dit artikel. Zij wijzen erop dat zij, zoals zij aanvoerden in hun aanvraag, de voorbije vijf jaar een duurzame band hebben opgebouwd met België, dat zij alles in het werk hebben gesteld om een optimale integratie te verwezenlijken en dat zij daardoor het centrum van hun belangen naar België hebben verplaatst. Zij stellen dat hun privéleven zich in België bevindt. Zij wijzen er verder op dat de kinderen hun identiteit als kinderen en als jonge pubers in België verder hebben ontwikkeld, dat zij hierdoor een sterke band voelen met dit land en dat zij zich zodoende de Westerse normen en waarden eigen hebben gemaakt. Zij stellen dat dit in het bijzonder van belang is voor de dochters van het gezin, gelet op de schrijnende situatie van de vrouw in Afghanistan. Zij betogen dat zij een bijzonder hechte band met België hebben opgebouwd en dat de banden met Afghanistan zijn afgebrokkeld.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.*

Op lezing van de bestreden beslissing moet worden aangenomen dat de verwerende partij het bestaan van zowel een gezins- en familieleven als een privéleven van de verzoekende partijen in België als dusdanig heeft aanvaard.

Zoals de verzoekende partijen zelf ook aangeven, betreft hun concrete situatie er een van een eerste toelating tot verblijf. De bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering van een voortgezet verblijf. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij

zijn recht op gezins- en privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in beginsel in het buitenland moet worden ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen. Zo moet rekening worden gehouden met de mate waarin het gezins- of familieleven of het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet verder worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen – met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst, de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders en de vraag naar hun aanpassingsvermogen –, nu het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143-144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de verwerende partij rekening hield met het gezins- en familieleven én het privéleven van de verzoekende partijen en een concrete toetsing in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft doorgevoerd.

Inzake het recht op eerbiediging van het gezins- en familieleven heeft de verwerende partij in haar beslissing opgemerkt dat niet blijkt dat de verzoekende partijen nog familieleden hebben in België. Zij wees erop dat de bestaande gezinskern van de verzoekende partijen volledig blijft behouden en zij in Afghanistan kunnen worden herenigd met de echtgenoot/vader. In Afghanistan beschikken zij nog over een uitgebreid familiaal netwerk. De verzoekende partijen gaat niet concreet in op deze voorziene motivering en tonen niet aan dat de verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing, die inderdaad geldt voor alle gezinsleden, hun recht op eerbiediging van het gezins- en familieleven heeft miskend.

Inzake het recht op eerbiediging van het privéleven, heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing verder uitdrukkelijk rekening gehouden met het in de aanvraag aangevoerde dat de verzoekende partijen hier hun volledige sociale netwerk hebben en zij hier een privéleven hebben opgebouwd. Zij heeft erkend dat een ‘fair balance’ dient te worden gemaakt, waarbij het privéleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland moeten worden afgewogen en dit rekening houdend met het hoger belang van het kind.

Zoals reeds werd vastgesteld, houdt de verwerende partij er rekening mee dat de verzoekende partijen wel degelijk nog concrete, belangrijke banden hebben met hun land van herkomst, waar zij er nog een uitgebreid familiaal netwerk hebben en in het bijzonder de echtgenoot/vader er nog verblijft. Zij motiveert verder als volgt:

“De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. [...] De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale elf getuigenverklaringen voorleggen die allemaal opgesteld werden door personen verbonden aan de scholen van de kinderen. Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou uitmaken. Hieruit blijkt enkel dat de scholen van de kinderen betrokkenen zijn bij hun leerlingen en bezorgd zijn om hun welzijn. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie blijkt dan ook niet. Verder merken we op dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen van buitenschoolse activiteiten of van sociale banden opgebouwd specifiek door de kinderen. Enkel voor mevrouw [R.H.] worden zes getuigenverklaringen voorgelegd van medestudenten. Echter, uit de voorgelegde verklaringen blijkt niet dat er sprake is van dergelijk diepgaande interpersoonlijke banden dat de tijdelijke verbreking ervan een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100).

[...]

Het feit dat betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf moeten indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert in beginsel niet dat hun banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoekers beperken er zich toe te benadrukken dat alle banden die zij hier opgebouwd zouden hebben bij een terugkeer verbroken zullen worden, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze dit hen dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).”

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing ook vast dat de ingeroepen vrees voor het leven, voor geweld, voor discriminatie en voor het welzijn van in het bijzonder de dochters van het gezin niet concreet aannemelijk kon worden gemaakt. Zij maakt er melding van dat bepaalde verklaringen die hieromtrent werden afgelegd door de verzoekende partijen door de asielinstanties ongeloofwaardig zijn bevonden en dat de commissaris-generaal voor de derde verzoekende partij reeds vaststelde dat zij zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan haar profiel van Afghaanse vrouw verbonden, incidenten aanhaalde.

Nog kan in de bestreden beslissing, in antwoord op het in de aanvraag aangevoerde dat de kinderen hun identiteit hier verder hebben ontwikkeld en zich de Westerse normen en waarden eigen hebben gemaakt, worden gelezen als volgt:

“Verzoekers halen aan dat een terugkeer naar Afghanistan uitermate traumatiserend zou zijn, vooral voor de jonge dochters van het gezin, om zich na hun succesvolle integratie terug te moeten conformeren aan de uiterst beperkte waarden en normen in Afghanistan. Echter, het gaat hier louter om de persoonlijke opvatting van betrokkenen. We verwijzen nogmaals naar de beslissing van het CGVS dd. 26.03.2019 inzake mevrouw [R.H.] waaruit blijkt dat: “(...) dat het niet mogelijk zal zijn voor u om een westers leven te leiden in Afghanistan nadat u een tijd in het westen geleefd hebt, en dat u zich opnieuw zal dienen aan te passen aan de maatschappelijke normen in Afghanistan, dat u opnieuw een boerka zal moeten dragen en geen westerse kledij zal kunnen dragen, dat u geen contact zal mogen hebben met jongens en dat het niet mogelijk zal zijn om op uzelf te wonen (...). Het feit dat u in Afghanistan niet dezelfde vrijheden kunt genieten die u hier wel kent, volstaat niet om in uw hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. Deze beperkingen zijn immers gebaseerd op de in Afghanistan heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene in Afghanistan geldende regels. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk. Bovendien moet opgemerkt worden dat u in Afghanistan reeds uit een progressief gezin afkomstig was gezien uw moeder twintig jaar gewerkt heeft en u en uw zussen naar school gingen.” Bovendien kan uit de voorgelegde stukken – met name enkel bewijzen van scholing niet van enige buitenschoolse activiteit of hechte relaties buiten school – niet afgeleid worden dat betrokkenen in dergelijke mate verwesterd zouden zijn, dat zij niet meer zouden kunnen aanpassen aan de in Afghanistan geldende normen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

[...]

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat de vier jongste kinderen als minderjarigen naar België gekomen zijn, dat ze hier gedurende die hele periode opgegroeid zijn, dat zij hun identiteit hier ontwikkeld zouden hebben, dat zij hier naar school gaan, dat zij belangrijke inspanningen geleverd zou hebben om Nederlands te leren en zich binnen de school te integreren. De inspanningen van de kinderen zouden erg geapprecieerd worden door de school. Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van de kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de kinderen geen enkele band met Afghanistan meer zouden hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Afghanistan niet zouden kunnen aansluiten op school. Alle kinderen zijn geboren in Afghanistan en brachten er een groot deel van hun jeugd door (meer dan vijftien jaar voor [H.], meer dan twaalf jaar voor [M.], meer dan tien jaar voor [S.] en meer dan zeven jaar voor [M.A.]). Verzoekers hebben allen de Afghaanse nationaliteit en zijn in Afghanistan geboren en getogen waar tevens hun hele familie verblijft, waaronder hun vader. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers zich opnieuw kunnen aanpassen aan de Afghaanse taal en cultuur, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van de kinderen in België slechts voorlopig was.”

De verwerende partij is in haar beslissing van oordeel dat de verzoekende partijen niet concreet aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zou schaden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij met alle door de verzoekende partijen ingeroepen elementen rekening heeft gehouden. Zij betwisten dit niet en tonen niet aan dat enig aspect ten onrechte niet in de beoordeling is betrokken. De verwerende partij is nagegaan waaruit het privéleven zoals de verzoekende partijen dit aanvoerden precies bestaat en heeft beoordeeld of er in de voorliggende omstandigheden noemenswaardige hinderpalen bestaan die hen verhinderen om de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland in te dienen. Zij is van mening dat dit niet blijkt en acht het niet aangetoond dat de banden met België daadwerkelijk zouden worden verbroken door een tijdelijke verwijdering voor het indienen van de aanvraag. De belangen van de kinderen zijn concreet betrokken bij de beoordeling en belangenafweging.

Gelet op de voorziene motivering, kunnen de verzoekende partijen geenszins worden gevolgd waar zij voorhouden als zou er slechts een louter algemene en theoretische toetsing aan artikel 8 van het EVRM en geen werkelijke en concrete belangenafweging hebben plaatsgevonden.

De verzoekende partijen zijn verder van mening dat geen rekening is gehouden met het geheel van de elementen zoals zij deze aanbrachten. Volgens hen zijn enerzijds de verwestering van de gezinsleden en de gevolgen hiervan in geval van terugkeer naar het land van herkomst en anderzijds het privéleven in België, als twee afzonderlijke elementen beoordeeld, terwijl het geheel van deze elementen wel degelijk aantoonde dat het, in het bijzonder voor de kinderen die hun hele sociale identiteit in België opbouwden, bijzonder moeilijk en in strijd met artikel 8 van het EVRM is indien de aanvraag vanuit het buitenland moet worden ingediend.

De Raad merkt evenwel op dat de verwerende partij een omstandig en volledig onderzoek van de door de verzoekende partijen aangebrachte elementen heeft doorgevoerd en geenszins blijkt dat zij hierbij geen of onvoldoende oog heeft gehad voor het geheel van de ingeroepen elementen.

De verwerende partij heeft rekening gehouden met de banden die zowel met België als met het land van herkomst bestaan. Inzake het privéleven in België stelt zij op basis van de voorgelegde stukken vast dat het netwerk van de sociale banden met dit land niet van die orde is dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst problematisch kan zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM. De voorgelegde stukken wijzen er, zo stelt de verwerende partij, vooral op dat de kinderen hier school lopen en de betrokken scholen bezorgd zijn om hun welzijn. De verwerende partij stelt vast dat geen bewijzen voorliggen van buitenschoolse activiteiten of van sociale banden die specifiek zijn opgebouwd door de kinderen. Zij motiveert dat enkel voor de derde verzoekende partij zes getuigenverklaringen van medestudenten zijn voorgelegd, maar hieruit niet blijkt dat er sprake is van *“dergelijk diepgaande interpersoonlijke banden”* dat deze niet tijdelijk kunnen worden onderbroken. Zij oordeelt dat de tijdelijke scheiding met het oog op vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verder heeft zij ook vastgesteld dat niet blijkt dat de kinderen tijdens het verblijf in België in die mate zouden zijn *‘verwesterd’* dat zij zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan de normen zoals deze gelden in Afghanistan, rekening houdend met de vaststelling dat enkel bewijzen zijn voorgelegd van scholing en niet van buitenschoolse activiteiten of hechte relaties buiten school. Er wordt vastgesteld dat de kinderen ook een scholing kunnen genieten in het land van herkomst en niet blijkt dat zij geen enkele band meer zouden hebben met Afghanistan noch een zodanige taal- of culturele achterstand hebben dat ze er niet langer kunnen aansluiten op school. De verwerende partij benadrukt hierbij dat de kinderen allen zijn geboren in Afghanistan en er een groot deel van hun jeugd doorbrachten, zijnde respectievelijk 15, 12, 10 en 7 jaar. Zij wees er nog op dat de hele familie, in het bijzonder de vader, nog verblijft in het land van herkomst en alle kinderen in het gezin reeds scholing hebben genoten in Afghanistan en dit tot de komst naar België.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen trachten voor te houden, zijn de kwesties van een mogelijke *‘verwestering’* van de kinderen en van het privéleven in België niet volstrekt los van elkaar beoordeeld. De mate van *‘verwestering’* van de kinderen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een terugkeer naar het land van herkomst, zijn onder meer bekeken in het licht van het (sociale) leven van de kinderen in België zoals dit naar voor komt uit de voorgelegde stukken.

De verzoekende partijen geven er met hun uiteenzetting vooral blijk van dat zij hun situatie anders beoordelen dan het bestuur. Zo geven zij aan dat er wel degelijk sprake is van een zodanige *‘verwestering’* en integratie dat deze het voor hen, in het bijzonder voor de kinderen, bijzonder moeilijk zou maken terug te keren naar Afghanistan, zelfs tijdelijk. Zij laten hierbij evenwel na concreet in te gaan op de door de verwerende partij in dit verband gedane vaststellingen, waardoor zij deze geenszins weerleggen of onderuit halen. Verder betogen zij dat de kinderen hun hele sociale identiteit in België opbouwden, maar weerleggen zij geenszins de vaststellingen dat de kinderen allen zijn geboren in Afghanistan, dat zij er een groot deel van hun jeugd doorbrachten, dat hun hele familie, in het bijzonder de vader, er nog verblijft en dat alle kinderen in het gezin reeds scholing hebben genoten in Afghanistan en dit tot de komst naar België. In het licht van al deze elementen kunnen de verzoekende partijen niet in redelijkheid zonder meer voorhouden dat de kinderen hun hele sociale identiteit in België hebben opgebouwd.

Rekening houdend met de vaststelling dat geen ‘*verwestering*’ blijkt die van die aard is dat de kinderen zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan de normen zoals deze gelden in Afghanistan enerzijds en de vaststelling dat geen sociale banden en integratie blijken die van die aard zijn dat de verzoekende partijen voor het indienen van de aanvraag niet tijdelijk kunnen terugkeren naar Afghanistan, land waar de echtgenoot/vader en de verdere familie nog verblijft en waar de kinderen evenzeer school kunnen lopen en in het verleden ook reeds school liepen, anderzijds, blijkt geenszins dat de verwerende partij niet in redelijkheid kon vaststellen dat niet blijkt dat de tijdelijke scheiding met het oog op vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Er wordt niet aangetoond dat de verwerende partij de voorliggende elementen niet op een zorgvuldige en redelijke wijze heeft beoordeeld of dat zij op basis van de voormelde vaststellingen, tezamen genomen, ten onrechte heeft beslist dat de terugkeer naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag het recht op eerbiediging van het privéleven niet schendt.

De verzoekende partijen stellen vervolgens dat er geen enkele garantie is dat er enkel sprake zal zijn van een tijdelijke scheiding en dat de verwerende partij geen enkel element aanhaalt *“waaruit zou blijken dat een tijdelijke scheiding de belangen van verzoekers niet zou schaden”*. Zij stellen dat niet kan worden betwist dat als de kinderen worden weggerukt uit hun vertrouwde omgeving, dit wel degelijk een verstoring van het in België opgebouwde privéleven zou betekenen. Zij zijn van mening dat het bestuur te weinig gewicht heeft toegekend aan het belang van de minderjarige kinderen en niet op afdoende wijze de praktische haalbaarheid en proportionaliteit is nagegaan van de verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Er is volgens hen geen rekening gehouden met de jonge leeftijd van de kinderen die maakt dat een plotse ontworteling uit hun huidige omgeving een zwaardere impact zal hebben.

De Raad merkt in dit verband allereerst op dat de verzoekende partijen niet concreet aantonen dat de verwerende partij actueel de vanuit het buitenland ingediende visumaanvragen niet binnen een redelijke termijn zou behandelen of dat de behandelingstermijn hiervan onaanvaardbaar is. Hieromtrent ontwikkelden zij ook geen argumenten in hun aanvraag.

Verder moet worden opgemerkt dat de verzoekende partijen zelf verantwoordelijk waren om in hun aanvraag duidelijk aan te geven op welke wijze de belangen van hun kinderen zouden worden geschaad bij een tijdelijke terugkeer naar Afghanistan. Zij hebben de mogelijkheid gehad hiertoe in hun aanvraag alle dienstige gegevens en stukken naar voor te brengen en er blijkt niet dat de verwerende partij een ingeroepen gegeven of stuk ten onrechte niet in rekening heeft gebracht bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden. De verwerende partij heeft geoordeeld dat niet is aangetoond dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen schaadt. Door op algemene wijze aan te geven dat zij niet akkoord gaan met deze beoordeling en het louter stellen dat het *“wegrukken”* van de kinderen uit hun vertrouwde omgeving hun in België opgebouwde privéleven wel degelijk verstoort, weerleggen de verzoekende partijen de concrete gedane vaststellingen niet en tonen zij nog niet aan dat de verwerende partij inzake het hoger belang van de kinderen geen zorgvuldige en evenwichtige beoordeling heeft gemaakt.

Zoals volgt uit de rechtspraak van het EHRM, omvat het belang van het kind twee aspecten, namelijk enerzijds het behouden van het eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de verzoekende partijen als een gezin samenblijven en dat de vader van het gezin momenteel in Afghanistan verblijft. Aldus blijkt dat er voldoende gewicht wordt gegeven aan het behoud en het herenigen van het gezin als een eenheid. Nog wordt in dit verband trouwens vastgesteld dat er ook nog een uitgebreid familiaal netwerk bestaat in het land van herkomst. De verzoekende partijen betwisten, laat staan weerleggen, deze motieven niet.

Wat het welzijn van de kinderen betreft, heeft de verwerende partij verder rekening gehouden met de door de verzoekende partijen in dit verband in hun aanvraag opgeworpen elementen die volgens hen maken dat het voor de kinderen niet mogelijk, haalbaar of redelijk zou zijn om tijdelijk, voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure, met hun beide ouders te verblijven in het land van herkomst. De motieven hieromtrent zijn reeds uitvoerig weergegeven. De verwerende partij aanvaardt niet dat voor de kinderen enige concrete belemmering blijkt voor een tijdelijk verblijf in Afghanistan of dat zulks hun belangen zou schaden. De verzoekende partijen tonen niet concreet aan dat enig aspect in dit verband ten onrechte niet in rekening is gebracht. Zij betogen weliswaar nog dat de jonge leeftijd van de kinderen niet in rekening zou zijn gebracht, die volgens hen maakt dat een plotse ontworteling uit hun

huidige omgeving een zwaardere impact zou hebben, maar lijken er hierbij aan voorbij te gaan dat twee van de kinderen reeds meerderjarig zijn en de andere kinderen momenteel respectievelijk 17, 15 en 12 jaar zijn. Bijgevolg blijkt niet dat zij nog bijzonder jong zijn. Verder kan worden aangenomen dat de verwerende partij, minstens impliciet, de leeftijd van de kinderen wel degelijk in rekening heeft gebracht, waar zij vaststelde dat alle kinderen zijn geboren in Afghanistan en er een groot deel van hun jeugd hebben doorgemaakt, zijnde meer dan vijftien jaar voor H., meer dan twaalf jaar voor M., meer dan tien jaar voor S. en meer dan zeven jaar voor M.A. De verwerende partij hield er ook rekening mee dat alle kinderen reeds school hebben gevolgd in Afghanistan, dat kan worden aangenomen dat zij nog een band hebben met Afghanistan en dat zij zich opnieuw kunnen aanpassen bij de Afgaanse taal en cultuur. Zij achtte de banden met België ook niet van die aard om te kunnen stellen dat een tijdelijk verblijf in Afghanistan niet in redelijkheid kan worden gevraagd. De verzoekende partijen tonen niet concreet aan dat de verwerende partij in verband met de ingeroepen belangen van de kinderen, in het licht van het geheel van de gedane vaststellingen, geen zorgvuldige, evenwichtige en redelijke beoordeling heeft gemaakt of heeft nagelaten een voldoende en zeker gewicht te geven aan de belangen van de kinderen. De verzoekende partijen maken geenszins aannemelijk dat de verwerende partij bij het treffen van haar beslissing het hoger belang van de kinderen heeft veronachtzaamd. Het loutere feit dat de verzoekende partijen aangeven niet akkoord te gaan met de gedane beoordeling, volstaat niet om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partijen tonen bijgevolg niet aan dat de verwerende partij de elementen die deel uitmaken van hun privéleven, zoals aangehaald in de aanvraag, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk heeft beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In de voorliggende omstandigheden tonen de verzoekende partijen niet aan dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het privé- en/of gezins- of familieleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partijen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Ten slotte benadrukt de Raad nogmaals dat de bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het gezins-, familie- en privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Er kan niet worden vastgesteld dat de verwerende partij de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM ten onrechte niet heeft aanvaard als buitengewone omstandigheid of dat zij bij het nemen van de bestreden beslissing dit verdragsartikel heeft miskend.

2.10. De verzoekende partijen betogen daarnaast dat de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de aangevoerde elementen van integratie *'onvoldoende'* is, waar in dit verband wordt gesteld dat deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Zij stellen dat deze elementen wel degelijk ook kunnen maken dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen. In dit verband duiden zij dat net omwille van hun verregaande integratie de vraag naar een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich stelt.

In zoverre de verzoekende partijen stellen dat de aangevoerde elementen van integratie in aanmerking dienden te worden genomen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag, namelijk in het kader van het onderzoek naar een mogelijke positieve verplichting op grond van artikel 8 van het EVRM, gaan zij er ten onrechte aan voorbij dat de verwerende partij in haar beslissing wel degelijk is nagegaan of er overeenkomstig artikel 8 van het EVRM en gelet op het ingeroepen privéleven in België zoals dit blijkt uit de voorgelegde stukken al dan niet een positieve verplichting rust op België om te aanvaarden dat de aanvraag alhier, in plaats van bij de bevoegde Belgische post in het buitenland, wordt ingediend. Het betoog van de verzoekende partijen als zou dit onderzoek niet hebben plaatsgevonden, mist feitelijke grondslag. Er kan worden verwezen naar de voorgaande bespreking in verband met artikel 8 van het EVRM. Zij tonen niet aan dat enig concreet aspect hierbij ten onrechte niet in de beoordeling en belangenafweging is betrokken.

Los van de beoordeling in het kader van artikel 8 van het EVRM, kan in de bestreden beslissing inderdaad nog worden gelezen dat de verwerende partij van mening is dat de elementen van integratie voor het overige de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en niet verantwoordt waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. Deze beoordeling is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State, waarin reeds zeer duidelijk is gesteld *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.11. De verzoekende partijen betogen ten slotte dat de verwerende partij heeft nagelaten de door hen als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen in hun geheel te beoordelen. Zij zijn van mening dat de ingeroepen elementen elk afzonderlijk en op abstracte wijze zijn beoordeeld.

In zoverre de verzoekende partijen bij hun bespreking hieromtrent aanhalen dat de kinderen hun scholing in Afghanistan zouden moeten onderbreken indien zij de aanvraag op de Belgische diplomatieke post in Pakistan moeten indienen, merkt de Raad allereerst op dat zij dit element als dusdanig niet hebben ingeroepen in hun aanvraag. Zoals reeds werd aangestipt, rust op de aanvrager nochtans de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die verhinderen dat de aanvraag via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland wordt ingediend. Uit de aanvraag blijkt trouwens ook dat de verzoekende partijen vanaf het begin wisten tot welke Belgische post in het buitenland zij zich dienden te wenden. Nu zij dit element als dusdanig niet hebben ingeroepen, kunnen zij thans niet dienstig aanvoeren als zou de verwerende partij hiermee ten onrechte geen rekening hebben gehouden. De verzoekende partijen tonen bovendien niet concreet aan dat de kinderen noodgedwongen hun scholing in Afghanistan zullen moeten onderbreken voor het indienen van de aanvraag bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in Pakistan.

Voor het overige herhalen de verzoekende partijen enkel de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden en uiten zij hun standpunt dat deze in hun geheel genomen wel degelijk buitengewone omstandigheden zouden vormen, hetgeen volgens hen wordt miskend door de verwerende partij. In de bestreden beslissing wordt echter overwogen: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, waarbij de als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen worden opgesomd en er vervolgens voor elk van deze elementen uitvoerig wordt uiteengezet waarom ze geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Aldus heeft de verwerende partij een omstandig en volledig onderzoek van de door de verzoekende partijen aangebrachte elementen doorgevoerd. Er is geenszins sprake van een ‘abstracte’ beoordeling. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan ook niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend, anders moet worden beoordeeld indien het wordt gecombineerd met andere elementen die op zichzelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. De verzoekende partijen lichten niet toe – en de Raad ziet ook niet in – in welk opzicht de aangebrachte elementen, waarvan is vastgesteld dat deze hen niet verhinderen of het hen niet bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post, in hun geheel alsnog een buitengewone omstandigheid zouden vormen of zouden wijzen op een disproportionele afweging tussen het algemene belang en hun gezins- en persoonlijke belangen.

Met betrekking tot de door de verzoekende partijen aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hen geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

2.12. Besluitend stelt de Raad vast dat een schending van artikel 8 van het EVRM of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk wordt gemaakt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheids- of het proportionaliteitsbeginsel blijkt evenmin. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt immers dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partijen in de aanvraag als buitengewone omstandigheden

ingeroepen elementen. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit de aanvraag ten onrechte geen rekening is gehouden. Hun uiteenzetting laat ook niet toe om te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een disproportionele afweging tussen het algemene belang en de gezins- en persoonlijke belangen van de verzoekende partijen blijkt evenmin. Nadat was vastgesteld dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, kon de verwerende partij ook niet anders dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

2.13. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

De verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS